

JENNIFER L. ARMENTROUT

OPAL

Seria LUX • Cartea a treia

Traducere din limba engleză și note de
CLAUDIA ROXANA OLTEANU

LEDA EDGE

CAPITOLUL 1

Nu știu exact ce m-a trezit. Vântul șuierător al primului viscol puternic din acel an se potolise în timpul nopții, iar în camera mea era liniște. M-am răsucit pe o parte și am clipit.

Niște ochi de culoarea frunzelor pline de rouă se uitau fix la mine. Ochi straniu de familiari, dar șterși în comparație cu cei pe care îi iubeam.

Dawson.

Mi-am strâns pătura la piept, m-am ridicat încet și mi-am dat la o parte părul încurcat de pe față. Poate că totuși visam, fiindcă altfel nu aveam nici cea mai vagă idee de ce Dawson, fratele geamăn al băiatului de care eram îndrăgostită la culme, ba chiar nebunește, stătea pe marginea patului meu.

— Hmm, ce... s-a întâmplat ceva?

Tușisem puțin să-mi dreg vocea, dar glasul meu a sunat răgușit, de parcă aș fi încercat să am o voce sexy și, după părerea mea, aș fi eșuat jalnic. Urletele mele de când domnul Michaels, iubitul psihotic al mamei mele, mă ținuse încuiată în cușca din depozit încă îmi mai afectau vocea și după o săptămână.

Dawson a privit în jos. Genele dese și mățăsoase îi umbreau pomeții înalți și ascuțiți, mai palizi decât ar fi trebuit să fie. Dacă mă întrebai pe mine, Dawson era cam razna.

Mi-am aruncat o privire spre ceas. Era aproape șase dimineța.

— Cum ai intrat aici?

— Am intrat singur. Mama ta nu e acasă.

Dacă ar fi fost altcineva, chestia asta m-ar fi îngrozit, dar de Dawson nu îmi era frică.

— E înzăpezită la Winchester.

A dat din cap.

— Nu puteam să dorm. N-am dormit.

— Deloc?

— Deloc. Iar Dee și Daemon sunt îngrijorați din cauza asta.

Se uita la mine de parcă ar fi vrut să înțeleg ceva ce nu putea el să exprime prin cuvinte.

Tripleții – la dracu', toată lumea – era încordată, așteptând ca din clipă în clipă să-și facă apariția cei din Ministerul Apărării, după ce Dawson scăpase din închisoarea lor pentru luxeni. Dee încă nu își revenise după moartea iubitului ei Adam și după întoarcerea scumpului ei frate. Daemon încerca să fie alături de el și să îl supravegheze. Și, cu toate că până acum nu năvălise nicio trupă de mascați, niciunul dintre noi nu era relaxat.

Parcă era prea multă liniște, ceea ce de obicei nu mirosea a bine.

Uneori... uneori mi se părea că ni s-a pregătit o capcană, iar noi am intrat fix în ea.

— Ce-ai mai făcut? am întrebat eu.

— M-am plimbat, a răspuns el, uitându-se pe geam. Nu m-am gândit niciodată că o să mai fiu vreodată aici.

Toată faza asta prin care trecuse Dawson și chestiile pe care a fost obligat să le facă erau așa de oribile, încât nici nu-mi venea să mă gândesc la ele. Simțeam o durere surdă în piept. Am încercat să nu mă mai gândesc, fiindcă atunci când se întâmpla asta, îmi venea imediat în minte că și Daemon ar fi putut să se afle în această situație, iar asta nu puteam să suport.

Dar Dawson... Avea nevoie de cineva.

Mi-am dus mâna la gât și am strâns pandantivul familiar de obsidian.

— Vrei să vorbim despre asta?

A scuturat din nou din cap, iar șuvițele rebele de păr i-au acoperit ochii. Avea părul mai lung ca al lui Daemon – și mai creț – și probabil că era cazul să se tundă. Daemon și Dawson erau identici, dar în momentul ăsta nu semănau deloc, și asta nu numai din cauza părului.

— Îmi amintești de ea – de Beth.

Habar n-aveam ce să răspund la asta. Dacă o iubea măcar pe jumătate din cât îl iubeam eu pe Daemon...

— Știi că trăiește. Am văzut-o.

Privirea lui Dawson a întâlnit-o pe a mea. În adâncul ochilor lui era o mare de tristețe și de taine.

— Știu, dar nu mai e la fel.

A făcut o pauză și a lăsat capul în jos. La fel ca și lui Daemon, părul îi aluneca mereu pe frunte.

— Tu... îl iubești pe fratele meu?

Mă durea sufletul de tristețea din vocea lui, de parcă nu mai avea nicio speranță că va putea iubi din nou, de parcă nici n-ar mai crede în iubire.

— Da.

— Îmi pare rău.

M-am tras înapoi și am scăpat pătura din mână.

— De ce îți pare rău?

Dawson a ridicat capul și a oftat obosit. Apoi, mișcându-se mai repede decât credeam că ar fi putut s-o facă, și-a trecut degetele peste pielea mea – peste urmele rozalii care încă se mai vedeau în jurul încheieturilor mele, lăsate de cătușe.

Uram urmele alea, nu-mi doream decât să dispară cât mai repede. De câte ori le vedeam, îmi aminteam de durerea pe care onixul mi-o provoca atunci când îmi atingea carnea. Fusesse deja destul de greu să-i justific mamei vocea mea distrusă, ce să mai spun și de apariția neașteptată a lui Dawson. Fața pe care a făcut-o când l-a văzut pe Dawson cu Daemon înainte să înceapă viscolul a fost destul de amuzantă, deși părea bucurătoare că „fratele fugăr” se întorsese acasă. Dar chestiile astea de la mâini a trebuit să le ascund, purtând numai tricouri cu mânecă lungă. Asta mergea în lunile reci, dar n-aveam idee cum o să le ascund vara.

— Și Beth avea urmele astea când am văzut-o, a spus încet Dawson, retrăgându-și mâna. Devenise din ce în ce mai pricepută la evadări, dar ei o prindeau mereu, și întotdeauna avea semnele astea. Dar ea le avea la gât.

Simțeam că îmi vine să vomit, așa că am înghițit în sec. În jurul gâtului? Nici nu puteam...

— O vedeai... o vedeai des pe Beth?

Știam că le dăduseră voie să se vadă cel puțin o dată, atunci când i-au ținut prizonieri în închisoarea MA-ului.

— Nu știu. Nu prea aveam noțiunea timpului. La început știam cât timp trecuse, de la oamenii pe care mi-i aduceau. Eu îi vindecam și, dacă... supraviețuiau, puteam să număr zilele până când se termina totul. Patru zile.

A început iar să se uite pe fereastră. Printre draperiile date la perete nu se vedeau decât cerul întunecat și crengile pline de zăpadă.

— Nu le plăcea deloc când se termina.

Cred și eu. MA-ul – sau Daedalus, grupul ăla care se pare că face parte din MA – își făcuse un scop din a folosi luxenii pentru a face mutații oamenilor. Uneori funcționa.

Alteori nu.

Mă uitam la Dawson și încercam să-mi amintesc ce îmi povestiseră Daemon și Dee despre el. Dawson era cel mai simpatic dintre ei, amuzant și fermecător – echivalentul masculin al lui Dee și opusul fratelui său.

Dar acest Dawson era altfel: posomorât și distant. Nu numai că nu vorbea cu fratele lui, din câte știam eu, dar nu voia să spună nimănui ce îi făcuseră. Matthew, gardianul lor neoficial, considera că nu e bine să insiste.

Dawson nu a vrut să spună nici cum a scăpat. Eu bănuiam că doctorul Michaels – nenorocitul ăla de șobolan mincinos – ne trimisese pe noi după cai verzi pe pereți, să-l căutăm pe Dawson, ca să aibă el timp să plece dracului din Dodge și apoi „i-a dat drumul” lui Dawson. Era singura variantă logică.

Cealaltă variantă care îmi trecea prin minte era mult, mult mai sumbră și mai infamă.

Dawson s-a uitat la mâinile lui.

— Daemon... Te iubește și el?

Am clipit repede, adusă din nou în prezent.

— Da, așa cred.

— Ți-a spus el?

Nu cu prea multe cuvinte.

— Nu a spus-o direct. Dar cred că mă iubește.

— Ar trebui să-ți spună. În fiecare zi. Dawson și-a dat ușor capul pe spate și a închis ochii. N-am mai văzut zăpadă de așa mult timp, a spus el, aproape în șoaptă.

Am căscat și m-am uitat și eu pe geam. Viscolul ăla venit din nord-est, pe care l-a anticipat toată lumea, lovise colțișorul

ăsta de lume și tot weekendul și-a bătut joc de Grand County. Școala fusese închisă luni și azi, iar la știrile de aseară spuneau că până la sfârșitul săptămânii abia dacă o să se termine dezăpezirea. Viscolul ăsta nu putea să pice mai bine de atât. Măcar aveam la dispoziție o săptămână întreagă să ne gândim cum facem cu Dawson.

Nu putea să apară pur și simplu la școală.

— Eu n-am văzut în viața mea o zăpadă ca asta, am spus. Eu sunt din nordul Floridei și am prins niște amărâte de ploi înghețate, dar niciodată chestia asta albă și pufoasă.

Pe fața lui a apărut un zâmbet slab și trist.

— Când o să iasă soarele, o să fie superb, o să vezi.

Nu mă îndoiesc. Totul o să fie alb.

Dawson a sărit din pat și a răsărit brusc în cealaltă parte a camerei. O clipă mai târziu am simțit gădilătura caldă din ceață și inima a început să-mi bată mai tare. El și-a ferit privirea.

— Vine fratele meu.

Nu au trecut mai mult de zece secunde și Daemon a apărut în ușa dormitorului meu. Cu părul răvășit după somn, cu pantalonii de pijama de flanel boțiți. Fără tricou. Un metru de zăpadă afară, iar el tot pe jumătate dezbrăcat.

Eram gata să-mi dau ochii peste cap, numai că nu puteam să mi-i desprind de pe pieptul lui... și stomac. Era cazul să înceapă și el să poarte tricou.

Privirea lui Daemon s-a mutat de la fratele lui la mine și apoi iar spre fratele lui.

— Ați făcut petrecere peste noapte? Și nu m-ați invitat și pe mine?

Fratele lui a trecut încet pe lângă el și a dispărut pe hol. Câteva secunde mai târziu, s-a auzit închizându-se ușa de la intrare.

— OK, a oftat Daemon. Așa s-a întâmpat mereu în ultimele două zile.

Mă durea inima pentru el.

— Îmi pare rău.

El a venit spre pat, cu capul înclinat pe umăr.

— Nici măcar nu știu dacă vreau să știu ce căuta fratele meu la tine în dormitor.

— Nu putea să doarmă.

M-am uitat la el cum se apleacă și trage de pătură. Fără să-mi dau seama, am tras-o iar spre mine. Daemon a mai tras o dată de ea, și i-am dat drumul.

— Zicea că vă deranjează pe voi.

Daemon s-a băgat sub pătură și s-a întors spre mine.

— Nu ne deranjează.

Patul era mult prea mic cu Daemon în el. Cu șapte luni în urmă – la naiba, chiar cu patru luni în urmă – aș fi fugit pe dealuri râzând în hohote dacă cineva mi-ar fi spus că tipul cel mai sexy și cel mai *capricios* din școală o să stea în patul meu. Iar acum șapte luni nu credeam că există extratereștri.

— Știu, am spus eu și m-am așezat pe o parte, cu fața spre el.

Privirea mea se plimba pe pomeții lui lați, pe buzele pline și pe ochii aceia verzi, extraordinar de luminoși. Daemon era frumos dar țepos, ca un fel de cactus de Crăciun. Durase foarte mult să ajungem în faza asta, să fim în aceeași cameră fără să fim copleșiți de dorința de a comite o crimă cu circumstanțe agravante. Daemon a trebuit să mă convingă că sentimentele lui pentru mine sunt reale și a reușit... în cele din urmă. N-a fost cea mai drăguță persoană atunci când ne-am întâlnit și a trebuit să-și răscumpere din greu greșeala asta. Mama mea nu crescuse o fată prea ușor de dus.

— Zicea că îi amintesc de Beth.

Daemon s-a încruntat. Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu în felul ăla la care te gândești tu.

— Pe bune, oricât de mult îl iubesc pe fratele meu, nu prea cred că-mi place să-l știu în dormitorul tău.

Și-a întins brațul muscular și mi-a luat cu degetele de pe obraz o şuviță de păr, dându-mi-o după ureche. M-am înfiorat, iar el a zâmbit.

— Am senzația că trebuie să-mi marchez teritoriul.

— Taci din gură.

— O, ce-mi place când faci pe autoritara. E sexy.

— Ești incorigibil.

Daemon s-a apropiat ușor, lipindu-și coapsa de a mea.

— Îmi pare bine că mama ta e înzăpezită în altă parte.

Am ridicat o sprânceană.

— De ce?

A ridicat din umărul puternic.

— Mă îndoiesc că ar fi acceptat să fiu aici acum.

— A, sigur nu.

Iar s-a mișcat puțin, iar acum între trupurile noastre abia puteai să strecuri un fir de păr. Fierbințeala pe care corpul lui o emana întotdeauna m-a învăluit cu totul.

— Mama ta a zis ceva de Will?

Am simțit că-mi îngheață mațele. Înapoi la realitate – o realitate impredictibilă, înfricoșătoare, unde nimic nu mai era ce părea să fie.

În special domnul Michaels.

— Numai ce mi-a spus săptămâna trecută că pleacă din oraș la nu știu ce conferință și apoi să-și viziteze și familia, ceea ce noi știm că e o minciună.

— E clar că și-a plănuit asta dinainte, ca absența lui să nu fie suspectă.

Era obligatoriu să dispară, fiindcă, dacă mutația ar fi reușit, indiferent în ce măsură, avea nevoie de timp.

— Crezi că se mai întoarce?

Și-a trecut dosul palmei peste obrajii mei și a răspuns:

— Ar fi nebun să se întoarcă.

Nu chiar, m-am gândit eu, închizând ochii. Daemon nu a vrut să-l vindece pe Will, dar nu a avut încotro. Vindecarea nu a fost așa cum trebuia ca să producă o mutație la nivel celular. Și nici rana lui Will nu fusese mortală, așa că mutația ori nu ținea, ori se pierdea. Iar dacă se pierdea, Will avea să se întoarcă. Puteam să bag mâna în foc. Cu toate că lucrase împotriva MA-ului, doar în interesul lui, simplul fapt că el știa că Daemon era cel care mă schimbase era suficient pentru MA să-l accepte din nou. Era o problemă. O problemă uriașă.

Așa că așteptam... așteptam ca inevitabilul să se întâmple.

Am deschis ochii și am văzut că Daemon se uita mereu la mine.

— În legătură cu Dawson...

— Nu știu ce să fac, a recunoscut Daemon, lăsându-și dosul palmei să alunece pe gâtul meu, peste sâni.

Mi s-a oprit respirația.

— Cu mine nu vrea să vorbească, iar cu Dee abia schimbă două vorbe. Se închide tot timpul în dormitor sau hoinărește prin pădure. Îl urmăresc, și el știe.

Mâna lui Daemon ajunsese pe coapsa mea și s-a oprit acolo.

— Dar el...

— Are nevoie de timp, nu? I-am sărutat vârful nasului și m-am retras. A trecut printr-o groază de chestii.

Degetele lui s-au strâns.

— Știu. În fine...

Daemon s-a mișcat așa de repede, încât nici nu mi-am dat seama ce face până când nu m-am trezit pe spate, cu el peste mine, ținându-mi obrajii în palme.

— Mi-am cam neglijat datoria.

Și într-o clipă, tot ce se întâmpla, toate grijile și spaimile și întrebările fără răspuns pur și simplu au dispărut. Daemon avea efectul ăsta asupra mea. M-am uitat la el, respirând cu greutate. Nu eram sută la sută sigură care era „datoria” lui, dar aveam o imaginație foarte bogată.

— Nu am mai stat prea mult cu tine. Și-a lipit buzele de tâmpla mea dreaptă, apoi de cea stângă. Dar asta nu înseamnă că nu m-am gândit la tine.

Inima îmi bătea în gât.

— Știu că ai fost ocupat.

— Știi?

Buzele lui au alunecat pe fruntea mea. Când am dat din cap, el și-a schimbat poziția și s-a sprijinit în cot. Mi-a prins bărbia în mână și mi-a ridicat capul. Ochii lui îi căutau pe ai mei.

— Cum te descurci?

Am pus la bătaie fiecare gram de autocontrol pe care îl aveam ca să răspund.

— Mă descurc. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

Părea sceptic.

— Vocea ta...

Am clipit și mi-am dres glasul inutil.

— E mult mai bine.

Își plimba degetul pe maxilarul meu, cu ochii întunecați deodată.

— Nu chiar, dar începe să-mi placă.

Am zâmbit.

— Chiar?

Daemon a dat din cap și și-a apropiat buzele de ale mele. Sărutul a fost dulce și tandru, și l-am simțit în tot corpul.

— E destul de sexy. M-a sărutat iar, mai lung și mai apăsător. Toată răgușeala asta, dar așa fi vrut...

— Te rog. I-am luat în mâini obrajii fini. Sunt OK. Și avem alte lucruri care să ne îngrijoreze până la corzile mele vocale. În marea schemă a evenimentelor, în niciun caz nu se află printre priorități.

El a ridicat o sprânceană și, uau, chiar că vocea mea suna super-matură. Am chicotit când am văzut ce figură face, distrugând total nou descoperita mea maturitate.

— Mi-a fost dor de tine, am recunoscut eu.

— Știu. Nu poți să trăiești fără mine.

— N-aș merge chiar până acolo.

— Recunoaște.

— Iar o luăm de la capăt. Orgoliul ăsta al tău care strică tot, l-am tachinat eu.

Buzele lui mă sărutau pe gât.

— Ce strică?

— Pachetul perfect.

A pufnit în râs.

— Dacă-mi dai voie, am cea mai perfectă...

— Nu fi măgar.

Dar m-am cutremurat, fiindcă atunci când m-a sărutat la baza gâtului, nu era nimic imperfect.

Nu i-aș fi spus niciodată asta, dar în afară de ... țepoșenia lui, care își scotea capul urâcios din când în când, era ființa cea mai aproape de perfecțiune pe care o întâlнисem vreodată.

Cu chicotitul ăla pe care îl știam așa de bine și care mă făcea să mă înfior, și-a strecurat mâna pe sub brațul meu, peste mijloc, și mi-a prins coapsa, trecându-și piciorul peste ea.

— Ai o minte așa de perversă. Voiam să spun doar că sunt perfect în chestiile care contează.

Am râs și l-am cuprins cu mâinile pe după gât.

— Sunt sigură. Ești absolut nevinovat.

— Ei, n-am spus niciodată că sunt chiar cumișel.

Partea de jos a trupului său s-a lipit de mine, iar eu am respirat precipitat.

— Mai degrabă sunt...

— Obraznic?

Mi-am lipit fața de gâtul lui și am inspirat adânc. Mirosea ca întotdeauna a natură, ca frunzele și condimentele proaspete.

— Da, știi, dar sub obrăznicia ta se ascunde dragălașenia. De-aia te iubesc.

Daemon s-a cutremurat deodată, apoi a înghețat. A trecut așa o clipă, apoi el s-a lăsat pe o parte, îmbrățișându-mă strâns. Așa de strâns, încât a trebuit să mă zbat puțin ca să îmi pot ridica privirea.

— Daemon?

— E OK. Era răgușit și m-a sărutat pe frunte. Sunt bine. Este încă... devreme. Nu avem nici școală și nicio mamă nu vine acasă să te strige pe numele complet. Măcar un timp putem să ne prefacem că nu ne așteaptă nimic nebunesc. Să dormim, ca doi adolescenți normali.

Ca doi adolescenți normali.

— Îmi place cum sună asta.

— Și mie.

— Și mie, și ție, am murmurat eu, strângându-mă tare în el până când eram lipiți unul de altul cu totul.

Îi simțeam inima bătându-i în tandem cu a mea. Perfect. Exact asta îmi trebuia – clipe liniștite de existență normală. În care să nu existe altceva în afară de mine și de Daemon...

Fereastra care dădea spre curtea din față s-a făcut țândări în clipa în care ceva mare și alb s-a izbit în ea, împrăștiind pe podea cioburi de sticlă și zăpadă.

Strigătul meu de groază a încetat când am simțit că Daemon se rostogolește repede din pat și sare în picioare trecând în

adevărata lui formă de luxen, o siluetă așa de strălucitoare, încât nu puteam să mă uit la el mai mult decât câteva secunde.

— La naiba, s-a auzit vocea lui Daemon printre gândurile mele.

Fiindcă nu îmi dădeam seama pe cine e furios Daemon, m-am târât în genunchi până la marginea patului să mă uit jos.

— La naiba, am spus și eu cu voce tare.

Prețioasele noastre clipe de normalitate s-au încheiat odată cu aterizarea unui cadavru pe podeaua dormitorului meu.